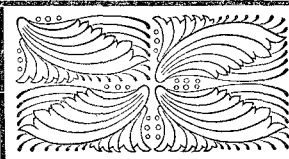

CRÒNICA

Efemèrides granollerines

16 Febrer de 1869

Com a conseqüència dels fets esdevinguts en el període revolucionari del setembre del 68, esdevé el període romàntic en tota la nació i a Granollers l'Ajuntament aprova l'establiment del Matrimoni i Registre Civil, després de llarga discussió sostinguda entre els regidors i d'una votació nominal, en la qual votaren en pro els regidors senyors Jubany, Codina, Espina (E.), Espina (M.), Pujol, Malla, Ribas i Trias, i en contra, els senyors Forn, Corret i Arixón, formulant aquest darrer vot particular.

Ja pocs dies abans el 12 de febrer, havia renunciat el tractament de Magnífic, acordant no admetre cap paper amb altre nom que Popular.

Notes i comentaris

Comencem per dir que les lluites electorals van deixant d'interessar nos.

Abans, quan l'excusa d'un ideal polític o religiós movia a les multituds, o semblava fer-les moure, i es feien mítings amb discursos estridents i s'escribia tot un vocabulari amb inicials majúscules, unes eleccions ens feien estar neguitosos, fins l'hora de l'escrutini, les de la vila, i fins que arribaven els diaris, les de fóra. Avui, unes eleccions sense Marsellesa ni Segadors; sense llacets subversius, ni aquell estol de jovenets que corrien d'un col·legi a l'altre, adalerats, proclamant uns ideals gairebé sempre en desacord amb la idealitat pràctica dels seus pares, són una cosa que no ens atrau.

A cada lluita que es succeïa, hi anàvem amb la mateixa fè en la victòria; i com que mai l'aconsegüem, ja havíem après tot un curs de filosofia política per a explicar-nos les causes de la desfeta. El nostre consol era repetir-nos, pel nostre tur intern, la cèlebre frase d'un aspirant a diputat: *Hay derrotas que honran i victorias que mancillan...*

Avui, un partit guanya, i ni menys es

fan lluminàries. A les deu del vespre, ja no es veu cap prohom enlloc, i tot el cos electoral sembla rendit pel cansament.

Des de diumenge passat, creiem que en un dia d'eleccions, si fa massa fred, caldrà injectar qualche reactiu a les masses, mancades del foc sagrat d'un ideal que les havia immunitzat dels forts canvis atmosfèrics

....

Unes paraules dites ara de poc en un acte públic, — i que no tenim perquè defensar ni censurar — han motivat acalorades discussions.

Quí és foraster en un poble? Fins quan se n'és de foraster? Què ha de fer-se, perquè hom deixi d'esser-ne de foraster?

Tema difícil, ben difícil de tractar, aquest, en un poble com el nostre, on cada nou arribat sembla talment que se l'esperava per a convertir-lo en home representatiu; on, en un moment donat, les presidències de les societats i molts altres càrrecs públics han sigut desempenyats per senyors que, en venir aquí, poc se devien pensar que hi fessin tanta falta!

No obstant, creiem que el mot de *foraster* s'ha d'aplicar amb molta cura.

Mentre ens sembla molt natural i gens despectiu pel qui és aquí com d'esma, propens sempre a que, pel seu càrrec, hagi de traslladar-se a altra localitat, i pel qui s'ha establert entre nosaltres *després de feta la creixensa*, i pel qui, sent fill de la Vila, es manté en un egoisme i en un aïllament que el porta a fer-se afeitar a la ciutat veïna i a trobar bó només tot el què és de fóra de casa nostra, no ens sembla gens propi aplicar el qualificatiu de *foraster* als qui, homes ja, han passat aquí sa primera joventut; han creat una família; han arrelat un negoci i han sentit com cosa pròpia els afanys i els neguits que ens han mogut als fills de la Vila. Aquests, cert que no són fills de

SABATERIA RIERA
FINAL DE TEMPORADA
Gran rebaixa de preus!!

Granollers, però mereixen que s'els estimi com si s'hi haguessin *nacionalitzat*. Del seu poble, en guardaran el record dolç dels primers anys de la infantesa; però si aquí han après d'estimar, i de sofrir, i de gosar, i si aquí hi han fet venir els pares i hi tenen els fills, són perfectament granollerins; per a aquests, n'estem segurs, ningú dirà mai el mot *foraster* en el sentit despectiu que es pot entendre.

....

Abans. *Foc Nou*; avui, *Gent d'Ara*.

Ignorem a què és degut, però és un fet que la premsa regionalista local i la dramaturgia catalana tenen una coincidència en la llur nomenclatura.

Coincidència que podria originar dues coses igualment desagradables: que *Gent d'Ara* visqués molts anys i es fes difícil precisar quan és *ara*, i que a algú se li acudeixi batejar un nou periòdic amb el títol, per exemple, de *Les Garces*, *Toreros d'hivern* o *El joc dels disbarats*.

....

No podem resistir-nos a no explicar el cas succeït fa poc a un amic. Cas curiós, però gens nou.

L'autor d'una obra — el mateix pot ésser un llibre com una producció teatral — la posa a la consideració de l'amic. I li demana que «amb tota sinceritat» li digui el seu parer des de les planes d'un periòdic.

L'amic pressent que l'obra no es prestarà a l'elogi i demana a l'autor que abans l'il·lustri ell amb el parer que hagin exposat altres persones que poden entendre-hi més. Aquell s'hi convé, però es queda sense il·lustrar al nostre amic. I aquest, completament convençut que l'obra que ha de judicar és un cent peus, i segur que ningú que no escrigui a tant la ratlla pot dir-ne cap elogi, diu amb tota sinceritat la seva opinió, aquella opinió que l'autor va demanar-li.

Bé, doncs; tot seguit l'amic és insultat per l'autor, qui es veu que va sofrir una petita equivocació en dirigir-se al nostre amic. Nosaltres opinem que havia de dir-li que havia fet una obra meravellosa,

Olis i
Sabons

Barangé

Barcelona
Girona
Granollers

Telèfon 37